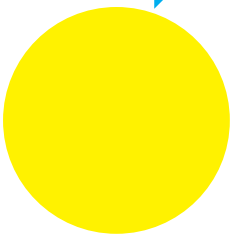




ایران



• صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:

هادی خسروشاهین

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری

• مدیرعامل: علی متقیان

• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • فاکس: ۸۸۷۶۱۷۵۴ • نمایر: ۸۸۷۶۱۷۵۴ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰

• پیامک: ۳۰۰۴۵۲۱۳ • روابط عمومی: صندوق پستی: ۱۵۸۷۵۰۵۳۸۸

• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه‌های همشهری، چاپخانه مؤسسه جام جم

• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارندة گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

• امام سجاد(ع):

بهترین شروع کارها صداقت و راستگویی و بهترین پایان آنها وفا است.



بهارا لائوار، ج ۷۸، ص ۱۶۱



اسم و تاریخ فیلم بعدی تام کروز روشن شد

فیلم جدید تام کروز و الخاندرو گونزالس ایناریتو با عنوان «دیگر» شناخته می‌شود و اکتبر ۲۰۲۶ تاریخ اکران آن خواهد بود. این فیلم که برای نمایشش انتظار زیادی وجود دارد، به کارگردانی الخاندرو گونزالس ایناریتو با بازی تام کروز، با انتشار اولین پوستر و تیزر خود، روشن کرد که ۲ اکتبر سال آینده اکران خواهد شد. این فیلم محصولی از استودیوی برادران وارنر و لجندری انترتینمنت است. **امهر**



بازگشت جناب خان با هومن حاجی عبدالمهدی در شب یلدا

شبکه نسیم از بازگشت برنامه «۱۰۰۱» با اجرای هومن حاج عبدالمهدی در شب یلدا خبر داد. پیش از این، محسن کیایی اجرای برنامه را برعهده داشت که برای فصل دوم، این بازیگر و تهیه‌کننده به توافق نرسیدند و این اختلاف‌ها باعث شد تا جدایی محسن کیایی جدی شود و حالا اجرای این برنامه به هومن حاجی عبدالمهدی سپرده شده است. **ایستا**



جدایی علی مصفا از «بامداد خمار»

علی مصفا بازیگر نقش «بصیرالملک» در مجموعه نمایش خانگی «بامداد خمار» از این سریال جدا شد. او که در دو فصل نخست این مجموعه حضور دارد، فصل سوم را همراهی نخواهد کرد. شنیده می‌شود این اتفاق پس از پایان تصویربرداری فصل دوم و به علت برخی اختلافات مالی میان این بازیگر و پلتفرم تولیدکننده سریال رخ داده است. **ایستا**



شعریکی از ستون‌های هویت ایرانی است

در آیین بزرگداشت استاد علی نظمی تبریزی در تالار خاقانی خانه فرهنگ تبریز، بار دیگر این پرسش در ذهنم پرزگ شد که ایران امروز ما تا چه اندازه به شعر نیاز دارد و چه نسبتی با شاعران خود برقرار کرده است. متأسفانه شرایط و تهدیدات جنگی، نارسایی‌های اقتصادی و نزاع‌های جناح‌های سیاسی با فریادهای گوشخراش در مجموع سبب پدید آمدن وضعیتی شده که لطافت روح و کلام و همچنین آرامش ذهنی دچار آسیب شده است. ایران را نمی‌توان بدون شعر فهمید. اساساً فهم جوامع به ویژه جوامع شرقی و به طور خاص تر ایران، بدون درک ادبیات و فرهنگ و شعر آن کامل نیست. با شاعران مسلط هر دوره می‌توان فضای سیاسی، اجتماعی و فرهنگی آن دوران را فهمید. شعر در این سرزمین صرفاً یک صورت هنری نیست؛ بخشی از زندگی اجتماعی، حافظه تاریخی و یکی از ستون‌های هویت ایرانی است.



نقل قول

قسمتی از یادداشت علی ربیعی دستیار اجتماعی رئیس جمهور با عنوان «شعر؛ حافظ معنا و روح مقاومت ایرانی»



درباره دخالت دستگاه‌های غیر تخصصی در آموزش هنری

هنرآموزی را به هنرشناسان بسپارید

یادداشت

محمدحسین اسماعیلی

مدیرکل توسعه آموزش‌های فرهنگی و هنری

وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

هنرمند شدن علاوه بر اینکه جوهره ذاتی می‌طلبد و امری فطری است، نیازمند پرورش و آموزش است و با توجه به اینکه امروزه ابزارهای هنری وسیله‌ای کارا و رسانه‌ای آگاهی‌بخش در عرصه‌های اجتماعی ملی و بین‌المللی به حساب می‌آید، باید برای گسترش این ثروت و سرمایه اجتماعی و ملی اهتمامی بسیار کرد و واسطه‌پاری آن به دست تقدیر و گذشت زمان کاری عبث و بی‌فراجام است که نتیجه‌ای جز اضمحلال و فروپاشی هنری و سیر قهقرایی هنر و هویت فرهنگی در پی نخواهد داشت.

بر اساس قوانین و مقررات بالادستی، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی متولی اصلی حوزه فرهنگ، هنر و رسانه بوده و «آموزش‌های فرهنگی و هنری» نیز از جمله وظایف ذاتی این وزارتخانه محسوب می‌شود. طبق ماده ۲ قانون اهداف و وظایف وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، این وزارتخانه مسئول اجرای سیاست‌های رسمی نظام جمهوری اسلامی ایران در زمینه فرهنگ عمومی است. لذا تمامی

امور مرتبط با حوزه‌های فرهنگی و هنری از جمله آموزش‌های آزاد فرهنگی و هنری نیازمند سیاست‌گذاری‌ها و ملاحظات است که وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی متولی اصلی آن است. حوزه آموزش‌های آزاد فرهنگی و هنری از حساسیت‌هایی برخوردار است که نباید به آن صرفاً به عنوان شغل و حرفه و مهارت نگاه کرد و این موضوع در دایره سیاست‌های فرهنگی می‌گنجد که نیازمند سیاست‌گذاری مجزایی است. بر همین مبنا، مصوبه ۴۷۷ شورای عالی انقلاب فرهنگی نیز اعطای مجوز آموزشگاه‌های آزاد هنری را بر عهده وزارت فرهنگ نهاد است؛ در این راستا صدور مجوز آموزشگاه‌های موسیقی به دلیل ویژگی‌های خاص این حوزه بر اساس مصوبه فوق بر عهده شورای مرکزی نظارت بر آموزشگاه‌های آزاد هنری مستقر در معاونت امور هنری و پس از طی آزمون‌های تخصصی و صلاحیت‌سنجی سپرده شده است و صدور بقیه مجوزهای آموزشی هنری در سایر رشته‌ها به استان‌ها تفویض شده است. همچنین تعیین مدرسین هنری آموزشگاه‌های آزاد هنری با گذراندن آزمون‌های تخصصی و استعلام صلاحیت‌های فردی و در نهایت صدور کارت صلاحیت تدریس صورت می‌گیرد. اما برخی دستگاه‌های غیرتخصصی بدون توجه به این حساسیت‌ها و بی‌اعتنا به سیاست‌های فرهنگی،

نسبت به صدور مجوز آموزش موسیقی و سایر رشته‌های هنری اقدام می‌کنند. در موارد متعددی مشاهده شده است افرادی که نتوانسته‌اند از وزارت فرهنگ به دلایل فنی و تخصصی یا عدم صلاحیت مجوز دریافت کنند، با مراجعه به این دستگاه‌ها ظرف مدت کوتاهی مجوز دریافت کرده‌اند. این دستگاه‌ها در طول این سالیان بدون توجه به مکاتبات و مذاکرات فراوان و اظهارهای وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، به صدور هزاران مجوز آموزشگاه‌های هنری و راه‌اندازی کلاس‌های آموزشی در رشته‌های مختلف اقدام کرده‌اند.

امروزه در هر کوی و برزن تابلویی آموزشی را مشاهده می‌کنید که آموزش موسیقی، تئاتر، سینما و... را ارائه کرده که فاقد مجوز از وزارت فرهنگ بوده و از سایر دستگاه‌ها مجوز اخذ کرده است.

این مواز کاری‌ها موجب اخلال در سیاست‌های فرهنگی و بروز مشکلات عدیده‌ای در آموزش‌های فرهنگی و هنری به‌ویژه در استان‌ها و شهرستان‌ها شده است. به دلیل نگاه صرفاً کمی به این حوزه و صدور مجوزهای فراوان در رشته‌های فرهنگی و هنری توسط دستگاه‌های غیرتخصصی، آموزشگاه‌های دارای مجوز از وزارت فرهنگ از رمق افتاده‌اند. چه‌بسا روزی فرارسد



امروزه در هر کوی و برزن تابلویی آموزشگاهی را مشاهده می‌کنید که آموزش موسیقی، تئاتر، سینما و... را ارائه کرده که فاقد مجوز از وزارت فرهنگ بوده و از سایر دستگاه‌ها مجوز اخذ کرده است. این مواز کاری‌ها موجب اخلال در سیاست‌های فرهنگی شده است

که اکثر آموزشگاه‌های هنری وزارت فرهنگ به همین دلایل تعطیل شوند و آموزشگاه‌های دیگر سکاندار آموزش هنر در کشور شوند و این زنگ خطر از هم‌اکنون به صدا درآمده و اگر تدبیری

برای آن اندیشیده نشود به‌زودی شاهد این اتفاق خواهیم بود. گویی اراده‌ای جزم‌شده تآموزشگاه‌های هنری از چتر نظارتی و سیاست‌گذاری کلان فرهنگی کشور خارج شوند و به این بهانه که

آموزش موسیقی و هنر نزدیک شغل است این اتفاق در حال رخ دادن است. از آنجا که این موضوع در طول سالیان متداوم به معضلی عمده تبدیل شده و عمق انسانی عدیده نظارتی و حتی امنیتی

به وجود آورده است، ضروری است که متولیان امر و مسئولان عالی‌رتبه برای این معضل اساسی چاره‌اندیشی کنند تا این مشکل به بحرانی لینچ تبدیل نشود.

سید الهام

نگرانی‌ها درباره آینده آفرینش موسیقایی در عصر هوش مصنوعی

آهنگسازان در آستانه خاموشی‌اند؟



نگاه

علیرضا سپهوند

روزنامه‌نگار موسیقی و آهنگساز

موسیقی، بیش از هر هنر دیگری، با احساس، حافظه و تجربه زیسته انسان پیوند خورده است. از آوازهای آیینی اولین انسان‌ها گرفته تا سمفونی‌های کلاسیک و موسیقی الکترونیک معاصر، همواره این

باور وجود داشته که موسیقی زبان درونی انسان است؛ زبانی که از زنج، عشق، امید و ترس سخن می‌گوید. اما در دهه اخیر، با ظهور آنچه «هوش موسیقایی» نامیده می‌شود، این فرض دیرینه با چالشی جدی مواجه شده است. اکنون الگوریتم‌ها نه تنها موسیقی تحلیل می‌کنند، بلکه می‌سازند، پیشنهاد می‌دهند و حتی جایگزین آهنگسازان در برخی کاربردها می‌شوند. این تحول، نگرانی‌های عمیقی درباره آینده آهنگسازی انسانی برانگیخته است.

انفجار تولید و سلطه الگوریتم‌ها

طبق آمار مطرح شده در کنفرانس Eurosonic Noorderslag، امروزه روزانه بیش از ۲۰ هزار قطعه موسیقی تنها در پلتفرم Spotify بارگذاری می‌شود. این حجم بی‌سابقه از تولید، بدون کمک الگوریتم‌های هوش مصنوعی در عمل غیرقابل مدیریت است. الگوریتم‌ها تعیین می‌کنند کدام قطعه شنیده شود، کدام به فهرست‌های پیشنهادی راه یابد

و کدام در انبوه محتوا گم شود. به این ترتیب، هوش مصنوعی نه‌فقط در تولید، بلکه در توزیع و دیده‌شدن موسیقی نیز به بازیگری تعیین‌کننده تبدیل شده است. در چنین فضایی، آهنگساز انسانی با دو تهدید همزمان روبه‌روست: از یک‌سو، رقابت با موسیقی تولیدشده توسط الگوریتم‌ها که سریع، ارزان و بی‌وقفه تولید می‌شوند؛ و از سوی دیگر، وابستگی روزافزون موفقیت هنری به معیارهای الگوریتمی، نه لزوماً کیفیت هنری یا نوآوری.

هوش موسیقایی چگونه آهنگ می‌سازد؟

پروژه‌هایی مانند AIVA، Amper، Music، OpenAI Jukebox و Google Magenta نشان داده‌اند که هوش مصنوعی می‌تواند قطعات موسیقایی کاملی در سبک‌های مختلف تولید کند. این سیستم‌ها با تحلیل هزاران یا میلیون‌ها قطعه موسیقی، الگوهای ملودیک، هارمونیک و ریتمیک را می‌آموزند و سپس آثاری جدید، اما از نظر آماری «آشنا» خلق می‌کنند. در نگاه اول، این دستاوردها شگفت‌انگیزند. موسیقی تولیدشده اغلب از نظر فنی بی‌نقص است و حتی می‌تواند واکنش احساسی شونده را برانگیزد. اما همین شباهت به آثار انسانی، منشأ نگرانی است. اگر الگوریتمی که هیچ تجربه زیسته‌ای ندارد، می‌تواند موسیقی «احساس برانگیز» بسازد، پس جایگاه آهنگساز انسانی چیست؟

تهدید اقتصادی اولین زنگ خطر

یکی از جدی‌ترین نگرانی‌ها، بُعد اقتصادی ماجراست. در صنایع فیلم، بازی‌های ویدیویی، تبلیغات و تولید محتوای دیجیتال، موسیقی اغلب به‌عنوان «محتوای کاربردی» استفاده می‌شود. در این حوزه‌ها، کارفرما بیش از آنکه به هویت هنری آهنگساز اهمیت دهد، به سرعت، هزینه کمتر و قابلیت شخصی‌سازی توجه دارد. هوش موسیقایی دقیقاً همین نیازها را پاسخ می‌دهد. نتیجه روشن است: بسیاری از آهنگسازان مستقل و حتی حرفه‌ای، به‌تدریج از چرخه سفارش‌های تجاری حذف می‌شوند. نگرانی اصلی اینجاست که این روند، از موسیقی کاربردی فراتر رود و به حوزه‌های خلاقانه‌تر نیز سرایت کند.

آیا احساس قابل شبیه‌سازی است؟

مدافعان هوش مصنوعی استدلال می‌کنند که آنچه شنونده را تحت تأثیر قرار می‌دهد، خود موسیقی است، نه لزوماً نیت یا احساس خالق آن. اگر یک قطعه موسیقی تولیدشده توسط الگوریتم بتواند غم، شادی یا هیجان ایجاد کند، چرا نباید آن را معتبر دانست؟ در مقابل، منتقدان می‌گویند موسیقی صرفاً محصول صداها نیست، بلکه نتیجه نیت، انتخاب آگاهانه و تجربه انسانی است. آهنگساز نه فقط نت‌ها، بلکه سکوت‌ها را نیز از دل زندگی خود

انتخاب می‌کند. هوش مصنوعی، هرچقدر هم پیچیده باشد، فاقد «دغدغه» است و شاید همین فقدان، در بلندمدت به تهی‌شدن موسیقی از عمق انسانی بینجامد. **خطر استانداردسازی خلاقیت** یکی از نگرانی‌های کمتر دیده‌شده اما عمیق‌تر، استانداردسازی موسیقی است. الگوریتم‌ها بر اساس داده‌های گذشته آموزش می‌بینند و معمولاً آنچه را تولید می‌کنند که بیشترین احتمال پذیرش را دارد. نتیجه، موسیقی‌هایی است که «خوش‌شنو» هستند، اما کم‌ترریسک می‌کنند. اگر آینده موسیقی به دست الگوریتم‌هایی باشد، تنوع بیفتد که موفقیت را با تعداد پخش و نرخ تعامل می‌سنجند، نوآوری‌های رادیکال، سبک‌های حاشیه‌ای و صداها‌ی ناآشنا ممکن است

همکاری یا حذف؟

با این حال، همه‌چیز به تقابل ختم نمی‌شود. بسیاری از موسیقیدانان در حال آزمودن مدل‌های همکاری با هوش مصنوعی هستند. استفاده از AI برای ایده‌پردازی، ساخت اسکچ‌های اولیه، طراحی صدا یا حتی بداهه‌سازی، می‌تواند فرآیند آهنگسازی را گسترش دهد، نه محدود. اما پرسش اساسی باقی می‌ماند: آیا این همکاری اختیاری خواهد بود، یا به‌تدریج به یک اجبار صنعتی تبدیل می‌شود؟ آیا آهنگساز آینده، خالق خواهد بود یا صرفاً ناظر و ویرایشگر خروجی ماشین؟

نگرانی‌هایی فراتر از فناوری

نگرانی درباره آینده آهنگسازی، صرفاً ترس از یک فناوری جدید نیست؛ بلکه بازتاب دغدغه‌ای عمیق‌تر درباره معنای خلاقیت در جهان معاصر است. هوش موسیقایی می‌تواند ابزار باشد، شریک باشد یا در بدترین حالت، جایگزین. اینکه کدام مسیر غالب شود، نه فقط به پیشرفت تکنولوژی، بلکه به تصمیم‌های فرهنگی، حقوقی و اخلاقی ما بستگی دارد. شاید پرسش نهایی این نباشد که «آیا هوش مصنوعی می‌تواند موسیقی بسازد؟» بلکه این باشد که آیا ما هنوز می‌خواهیم موسیقی، بازتاب تجربه انسانی باقی بماند یا نه؟ پاسخ به این پرسش، سرنوشت آهنگسازی را در عصر الگوریتم‌ها رقم خواهد زد.



پرش



بر اساس قوانین و مقررات بالادستی، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی متولی اصلی حوزه فرهنگ، هنر و رسانه بوده و «آموزش‌های هنری» نیز از جمله وظایف ذاتی این وزارتخانه محسوب می‌شود